

ge forhold kan begrunde en udsættelse. Om forretningen i andre tilfælde kan eller skal udsættes må afgøres efter retsplejelovens § 502, jfr. § 610.

Fogedretten kan fastsætte vilkår for udsættelsen, herunder betinge udsættelsen af, at køberen overholder en afdragsordning, men varigheden af en sådan vil ikke kunne udstrækkes udover 4 måneder fra begæringens modtagelse.

Om bestemmelsen henvises i øvrigt til betænkningen s. 90-92.

Til stk. 2.

Efter bestemmelsen har køberen ved inden tilbagetagelsen af det solgte at betale det beløb, som ikke er blevet betalt i rette tid, med tillæg af renter og omkostninger, mulighed for at afværge, at kreditor kan gøre særlige misligholdelsesbeføjelser gældende. Køberen kan således især afværge, at det solgte tages tilbage. Bestemmelsen svarer til § 2, stk. 2, i den gældende afbetalingslov.

Efter udvalgets forslag, jfr. betænkningssudkastets § 14, stk. 2, skulle reglen gælde ikke alene i køb med ejendomsforbehold, men også i andre kreditkøb. Køberen skulle således kunne afværge sælgerens misligholdelsesbeføjelser ved, inden der blev foretaget udlæg, at rette for sig ved at betale det beløb, som ikke blev betalt i rette tid med tillæg af renter og omkostninger. Justitsministeriet finder det imidlertid mindre hensigtsmæssigt, at der indføres en adgang for køberen til at afskære udlæg på grundlag af en eksegibel dom eller et andet udlægsgrundlag, der lyder på hele restgælden, alene ved at betale forfaldne afdrag. Der er formentlig heller ikke særligt behov herfor, da fogedretten efter retsplejelovens § 525 ved udlæg i løsøre kan bestemme, at det udlagte ikke må fratages skyldneren, så længe denne overholder en afdragsordning, der er fastsat af fogedretten og tiltrådt af skyldneren.

Da reglen i lovforslaget alene gælder for køb med ejendomsforbehold, er den samtidig flyttet fra kapitel 2 til kapitel 3.

Til § 23

Bestemmelsen, som svarer til § 23 i betænkningssudkastet, fastslår, at kreditor i forbrugerkøb med ejendomsforbehold skal søge sig fyldestgjort gennem tilbagetagelse af det solgte og kun kan gøre udlæg i køberens øvrige aktiver, hvis det solgte ikke findes hos køberen, eller hvis transgbeneficiet, jfr. § 25, hindrer tilbagetagelsen.

I betænkningen s. 92-95 er nærmere redegjort for baggrunden for denne væsentlige beskyttelses-

regel, der viderefører afbetalingslovens § 9, stk. 2, og intentionerne bag denne bestemmelse. § 23 tilsigter at give ejendomsforbeholdssalget et mere naturligt område, idet reglen - navnlig når den sammenholdes med § 28, stk. 2 - vil medføre, at der ikke inden for forbrugerkøbsområdet sælges ting med ejendomsforbehold, som kreditor ikke er villig til at tage tilbage.

Til § 24

Bestemmelsen, som gælder for køb med ejendomsforbehold, som ikke er forbrugerkøb, svarer til § 24 i betænkningssudkastet og til § 9, stk. 2, i den gældende afbetalingslov. Der henvises herom til betænkningen s. 95.

Efter *stk. 1* kan kreditor frit vælge mellem at søge sig fyldestgjort gennem tilbagetagelse af det solgte eller gennem foretagelse af udlæg. Det følger af *stk. 2*, at fogedretten i særlige tilfælde kan afvise at foretage udlæg og henvise kreditor til tilbagetagelse.

Til § 25

Som nævnt under pkt. 3.f. 1°. i de almindelige bemærkninger har udvalget foreslået, at transgbeneficiet udvides til også at omfatte tilbagetagelse af genstande solgt med ejendomsforbehold. Bestemmelsen svarer til § 25 i betænkningssudkastet. I overensstemmelse med retsplejelovens § 509, stk. 3, er det dog i lovtæksten præciseret, at køberen ikke under fogedforretningen gyldigt kan give samtykke til en tilbagetagelse af det solgte, hvis det efter retsplejelovens § 509, stk. 1, eller § 515, stk. 2, ville være undtaget fra udlæg. Der henvises i øvrigt til betænkningen s. 95-96.

Til § 26

Efter *stk. 1* skal det solgtes værdi ved en tilbagetagelse indgå i opgørelsen mellem parterne til fordel for køberen. I *stk. 2* defineres det solgtes værdi som det beløb, sælgeren kan opnå ved at sælge tingen på hensigtsmæssig måde, eventuelt efter en rimelig istandsættelse.

Bestemmelserne svarer til den gældende afbetalingslovs § 3 samt til § 26 i betænkningssudkastet, hvorom der henvises til betænkningen s. 96-97.

Dette princip for værdifastsættelsen er af væsentlig betydning for køberen, navnlig fordi sælgeren forventes at kunne sælge tingen til en højere pris, end den kan indbringe på en tvangsauktion. Ligesom efter gældende ret, jfr. betænkningen om køb på afbetaling (1950) s. 33, skal der ved vurde-